

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobkyně: **M. N.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, adresa pro doručování S. V., ul. L. (S.) 2, ..., U., Z. o., t. č. bytem J. – J., P. 229, zast. Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O.BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. září 2017, čj. CPR-31273-5/ČJ-2016-930310-V234, ve věci správního vyhoštění,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 12. 2016, čj. KRPH-110925-19/ČJ-2016-050022-SV, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), správní vyhoštění a doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a podklady, ze kterých v odvolacím řízení zejména vycházel, tj.

prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění, odvolání žalobkyně jako I. účastnice řízení, závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky ze dne 11. 8. 2017, čj. MV-52504-2/OAM-2017, vyrozumění o možnosti seznámit se se spisem před vydáním rozhodnutí oběma účastníkům a kompletní spisový materiál týkající se řízení o správním vyhoštění vedeného pod čj. KRP-110925/ČJ-2016-050022-SV. Uvedl, že správní vyhoštění bylo žalobkyni uloženo proto, že naplnila důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť minimálně od 26. 5. 2014 do 5. 12. 2016 pobývala na území České republiky neoprávněně bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna.

Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla účastníkům řízení v řízení poskytnuta ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 téhož zákona potřebná součinnost, když jim byla ve smyslu ustanovení § 36 tohoto zákona dána možnost navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve smyslu § 3 správního řádu byl správním orgánem zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rozhodnutí nepostrádá náležitosti uvedené § 68 odst. 3 téhož zákona. Správní vyhoštění bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že v tomto konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně bez oprávnění víza, ač k tomu nebyla oprávněna, navíc se při pobytové kontrole prokázala padělaným průkazem totožnosti občana Rumunska, konkrétně Identity card č. SM ... znějící na jméno M. N., nar. ..., kterým se prokázala při kontrole dne 5. 12. 2016 v areálu firmy Cotton, s. r. o., J. Za toto jednání byla odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Náchodě ze dne 7. 12. 2016, čj. 14 T 25/2016, dle ustanovení § 348 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců podmíněně se zkušební dobou 2 let, neboť se dopustila přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny (právní moc dne 12. 12. 2016). Žalovaný poznamenal, že rozhodnutí o správním vyhoštění není trestem (sankcí) ale opatřením, svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví, ke kterému se neváže žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Stát za pomoci těchto administrativních opatření upravuje přistěhovalectví (neukládá sankce za protiprávní jednání). Nelze proto hovořit o tom, že žalobkyně byla za svoje protiprávní jednání potrestána trestem vyhoštění, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění nemá charakter trestního řízení, jak je uvedeno v rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Francie proti Maaouia ze dne 5. 10. 2000, ESPLP 140/2000. Ve správním řízení bylo zcela adekvátně žalobkyni uloženo správní vyhoštění zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., neboť se dopustila porušení své právní povinnosti tím, že na území pobývala bez víza, naopak v trestním řízení byla potrestána za přečin padělání a pozměňování veřejné listiny, což neodporuje zásadě „ne bis in idem“.

V reakci na odvolací námitku, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné, když správní orgán v řízení nezohlednil všechny důležité okolnosti osobního života žalobkyně, žalovaný uvedl, že takovou skutečnost nezjistil. Naopak je toho názoru, že napadené rozhodnutí je vydáno zcela v souladu se zákonem a zcela přiměřené

tomu, že žalobkyně pobývá v České republice neoprávněně bez víza od 2. 1. 2015 do 5. 12. 2016, ač k tomu není oprávněna, že se při pobytové kontrole prokázala padělaným dokladem totožnosti občana Rumunska s úmyslem oklamat správní orgán při pobytové kontrole, přičemž za tento trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny byla pravomocně odsouzena. Byť na ni v tomto správním řízení nebylo aplikováno ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., správní orgán I. stupně k tomuto protiprávnímu jednání přihlédl, a to v rámci stanovení doby, po kterou jí nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie. Stejně tak bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobkyně má na území České republiky dceru s rodinou. Její neoprávněný pobyt na území České republiky v trvání cca dvou let a prokazování se padělaným dokladem dle žalovaného zcela koresponduje se stanovenou dobou 2 let, po kterou jí nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie.

Vzhledem k odvoláním napadenému obsahu závazného stanoviska ze dne 6. 12. 2016 vydaného pod ev. č. ZS32893 žalovaný zažádal dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, o potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska. Dne 11. 8. 2017 vydal ministr vnitra České republiky pod čj. MV-52504-2/OAM-2017 závazné stanovisko, kterým potvrdil původní závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 6. 12. 2016 a konstatoval, že vycestování žalobkyně je možné. Žalovaný uvedl, že správní orgán, který rozhoduje v navazujícím správním řízení, je ze zákona obsahem závazného stanoviska vázán a nedisponuje přitom oprávněním jakýmkoliv způsobem toto stanovisko interpretovat, anebo jej obsahově měnit. Závazné stanovisko podmiňuje výrokovou část ve věci samé. Je-li obsah závazného stanoviska jednoznačný, nedisponuje správní orgán žádným prostorem pro správní uvážení.

Žalovaný dále uvedl, že v případě naplnění skutkové podstaty dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. lze stanovit dobu, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie až na 3 roky. V případě žalobkyně byla tato doba stanovena v délce 2 roků, což žalovaný po posouzení okolností případu a způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, shledal jako přiměřenou, a to i s ohledem k tomu, že žalobkyně má v České republice dospělou dceru s rodinou. Na druhou stranu vazby na Ukrajinu zpřetrhány nejsou, neboť tam má druhou dceru, se kterou se také pravidelně navštěvují, dále má na Ukrajině bratra a sestru. Smyslem postihu správním vyhoštěním je ukončení pobytu cizince na území, který není v souladu s platnou právní úpravou a je tudíž neoprávněný. V případě žalobkyně neoprávněně pobývajících na území nebyly shledány důvody pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V řízení byly posouzeny jednak polehčující okolnosti (žalobkyně se správním orgánem spolupracovala a k protiprávnímu jednání se doznala), tak i okolnosti přitěžující (neoprávněný pobyt na území od 2. 1. 2015 do 5. 12. 2016 s přihlédnutím k jejímu pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin).

K námitce, v níž žalobkyně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 8 As 118/2012, žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění dojde vždy k zásahu do soukromého či rodinného života cizince, v daném případě se však nejedná o zásah nepřiměřený. Poukázal na posuzovaná kritéria ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská

práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále také jen „Úmluva“). Zopakoval, že protiprávní jednání žalobkyně spočívalo v tom, že po uplynutí doby Polského národního víza č. ... typu „D“, počet vstupů MULT, s délkou pobytu 180 dnů, s platností od 17. 1. 2014 do 1. 1. 2015 z území České republiky nevycestovala a nadále zde pobývala bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, a to od 2. 1. 2015 do 5. 12. 2016. Svůj neoprávněný pobyt na území se snažila zastříti pořízením padělaného dokladu totožnosti občana Rumunska, kterým se prokázala při kontrole. Dále, jak sama žalobkyně uvedla v rámci správního řízení, v České republice pracuje bez povolení k zaměstnání a vydělává si cca 15.000,- Kč měsíčně. Žalobkyně svým protiprávním jednáním porušila i svou právní povinnost definovanou ustanovením § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., tj. pobývat na území České republiky pouze s platným vízem. Z ničeho nevyplývá, že by její vazby k domovskému státu byly zásadním způsobem zpřetrhány, když na Ukrajině žije její dcera i její bratr a sestra. Skutečnost, že na Ukrajině žije i její manžel, se kterým se rozvedla před pěti lety a kterého se bojí, zcela jistě není důvodem, proč by nemohla vycestovat na Ukrajinu. Rodný jazyk také nezapomněla, když v rámci správního řízení využila svého práva na tlumočnicka. V rámci svého vyjádření do protokolu neuvedla, že by jí byla známá nějaká překážka či důvod, který by jí znemožňovaly vycestování.

Žalovaný nesouhlasil ani s odvolací námitkou, že napadené rozhodnutí není v souladu s ustanovením § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Vycestování žalobkyně do domovského státu bude sice zásahem do jejího rodinného a soukromého života, ale v žádném případě zásahem nepřiměřeným. Byly posouzeny aspekty důležité pro posouzení přiměřenosti vyhoštění, tj. délka jejího pobytu v České republice, povaha a pevnost rodinných vztahů a ekonomické poměry, její společenské a kulturní vazby navázané na území České republiky, jakož i intenzita vazeb k domovské zemi. Přiměřenost zásahu nemusí být vždy posuzována zohledněním veškerých kritérií vyčtených v ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., pokud některá z nich nemusí mít pro posuzování míry zásahu podstatný význam. Přiměřenost dopadů rozhodnutí je však nezbytné posoudit komplexně, na základě informací zjištěných v konkrétní věci. V projednávaném případě lze dle žalovaného konstatovat, že námitka nepřiměřenosti vyhoštění i námitka nedostatečného odůvodnění přiměřenosti není důvodná. Žalobkyně si zahájení projednávaného správního řízení zapříčinila zcela sama, a to svým protiprávním jednáním, kdy pobývala v České republice bez víza. Proto musela počítat s tím, že jí bude uloženo správní vyhoštění. Pokud, jak tvrdí, chce v České republice pobývat oprávněně, mohla a měla vědět, za jakých podmínek může v České republice pobývat. Svým liknavým přístupem k pobytovému režimu v České republice si sama zapříčinila nepříjemnou situaci, kdy pobývá v České republice neoprávněně. Navíc snaha oklamat správní orgán prokázáním se padělaným dokladem jistě není snahou o legalizaci pobytu v České republice. V České republice jsou jasně dána pravidla, dle kterých zde cizinci mohou pobývat. Pokud tato pravidla cizinci nedodržují a snaží se je vědomě obcházet, pak musí strpět to, že jim bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Dle jejího názoru žalovaný porušil § 2 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, § 50 odst. 2 a odst. 3

správního řádu, jelikož nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, dále je rozhodnutí žalovaného v rozporu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., byl porušen čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť rozhodnutí není v nejlepším zájmu nezletilých dětí, a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Dle žalobkyně žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dle ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Při přezkumu zásahu do soukromého a rodinného života cizince je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na straně jedné a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, dále rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10 a další). Vzhledem k okolnostem případu měl žalovaný využít možnosti § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. a žalobkyni by nemělo být uloženo správní vyhoštění, neboť to je v jejím případě v rozporu se zásadou přiměřenosti.

Žalobkyně konstatovala, že dle ustanovení § 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z ustanovení § 2 a § 3 správního řádu vyplývá rovněž zásada přiměřenosti a dále dle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu, tedy nešetřil práv nabytých žalobkyní v dobré víře, ani v souladu s § 3 správního řádu, tedy nezjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a nepřihlédl ke skutečnostem hovořícím ve prospěch žalobkyně ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. Tímto pochybením došlo k vydání rozhodnutí, jež je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť důsledkem správního vyhoštění je nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně.

K tomuto žalobkyně uvedla, že na území České republiky se nachází značná část její rodiny a jakékoliv odloučení od ní by znamenalo nepřiměřený zásah do života jejího i jejích nejbližších. Rodinný a soukromý život je přitom třeba chránit dle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, který současně citovala. Poznamenala, že hlavním úkolem Úmluvy v této oblasti je zajistit členům společnosti možnost vést normální rodinný život, příp. umožnit, aby se rodinné vztahy mezi členy rodiny normálně rozvíjely. Zdůraznila, že soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy je autonomní koncept, který je nutné vykládat nezávisle na národních právních rádech smluvních států Úmluvy. Správní orgán však svým rozhodnutím de facto chce upřít možnost dalšího rozvíjení založeného soukromého a rodinného života v České republice žalobkyně. Dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy navíc platí, že cit.: „*státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*“.

Žalobkyně uzavřela, že v případě jejího nuceného odtržení od rodiny a nuceného odjezdu z České republiky tak dojde k zásadnímu porušení čl. 8 Úmluvy a

vzhledem k tomu, že touto Úmluvou je Česká republika vázána, dojde zároveň k porušení § 2 odst. 1 správního řádu, protože nebude postupováno v souladu se zákony České republiky. Žalobkyně rovněž odkázala na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, který deklaruje „zájem dítěte jako předního hlediska při jakékoliv činnosti týkající se dětí zařízeními sociální péče, zákonodárnými či správními orgány“. Vnuk žalobkyně N. O., nar.: ... je na žalobkyni, jakožto svou babičku, velmi fixován a lze se domnívat, že by jejich vzájemné odloučení charakterizované psychickým vypětím obou porušilo zmiňovaný článek.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vzhledem k naprosto totožné argumentaci v žalobě, na kterou bylo plně reagováno již v napadených rozhodnutích, odkazuje na tato odůvodnění a navrhl zamítnutí žaloby. Dodal, že neshledal ve svém postupu pochybení, proto navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti.

Dne 6. 12. 2016 byl Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, vyhotoven úřední záznam o součinnostním bezpečnostním opatření provedeném v areálu firmy COTTON, s. r. o., ul. P. čp. 146, J. – J. V rámci tohoto dne 5. 12. 2016 provedeného opatření byla na místě kontrolována žalobkyně, která prokazovala svoji totožnost ID kartou Rumunska č. SM ... na jméno M. N., nar. ... V úředním záznamu je dále uvedeno, že předběžným posouzením byl předložený doklad vyhodnocen jako padělek. Po převozu na oddělení dokumentace žalobkyně přiznala, že je státní příslušnicí Ukrajiny a že svůj ukrajinský pas má na ubytovně, který také následně předložila. V tomto dokladu č. ... je vylepeno polské schengenské vízum typu „D“ MULT č. ... s platností od 17. 1. 2014 do 1. 1. 2015, délkou pobytu 180 dnů, vydané dne 10. 1. 2014 ve L.

Téhož dne 6. 12. 2016 byl se žalobkyní sepsán protokol o vysvětlení. V něm mimo jiné uvedla, že do České republiky přicestovala v květnu 2014 s platným cestovním pasem a polským vízem, že má v České republice dceru a vnuka, dcera je vdaná, manžel dcery má zažádáno o české občanství, je s nimi v pravidelném kontaktu. Dále uvedla, že na Ukrajině vlastní dům po rodičích, v němž nejspíš bydlí její bývalý manžel, se kterým se před 5 lety rozvedla. Má i druhou dceru, která je vdaná a bydlí s manželem na Ukrajině. Poté, co jí skončila platnost polského víza, rozhodla se zůstat v České republice, na Ukrajině se nemá kam vrátit. Sice vlastní dům, ale bydlí tam bývalý manžel, kterého se bojí. Na dotaz uvedla, že má dva bratry a dvě sestry, jeden bratr a jedna sestra jsou na Ukrajině, jeden bratr a jedna sestra pracují v České republice. Žalobkyně uvedla i to, že si zde vydělává průměrně 15 tisíc měsíčně.

Oznámením ze dne 6. 12. 2016, čj. KRP-110925-8/ČJ-2016-050022-SV, bylo zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění žalobkyně dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., a to na základě skutečnosti, že na území schengenského prostoru pobývá bez platného víza, ač k tomu není oprávněna, když kontrolou předloženého cestovního dokladu bylo zjištěno, že se zdržuje na území schengenského prostoru neoprávněně od 29. 7. 2014 až od 5. 12. 2016, kdy byla kontrolována hlídkou Policie ČR na území České republiky. Stejněho dne byl Policií ČR, Krajským ředitelstvím Královéhradeckého kraje sepsán protokol o vyjádření žalobkyně jako účastníka správního řízení. Obsahem tohoto vyjádření jsou údaje obdobné jako ve shora uvedeném protokolu o vysvětlení.

Obsahem správního spisu je dále odborné vyjádření ze dne 5. 12. 2016 o posouzení pravosti dokladu IDENTITY CARD č. SM ... (průkaz totožnosti občana Rumunska) na jméno M. N., nar. ... Vyplyvá z něj jednoznačný závěr, že posuzovaný doklad je celkovým padělkem.

Dále je ve správním spise založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 12. 2016, ev. č. ZS32893, k možnosti vycestování cizince, dle něhož je vycestování žalobkyně na Ukrajinu možné.

Dne 7. 12. 2016 byla žalobkyně ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s podklady pro rozhodnutí a byla jí dána možnost vyjádřit se k nim.

Dne 7. 12. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRP-110925-19/ČJ-2016-050022-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dva roky. Současně jí byla dle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

V průběhu odvolacího řízení žalovaný doplnil správní spis o další podklady pro rozhodnutí ve věci, tj. mimo jiné o trestní příkaz vydaný Okresním soudem v Náchodě dne 7. 12. 2016, sp. zn. 14 T 25/2016, závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky ze dne 11. 8. 2017, čj. MV-52504-2/OAM-2017, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 12. 2016, ev. č. ZS32893, a konstatováno, že vycestování žalobkyně je možné. Dále jsou zde založeny informace Ministerstva vnitra ČR k situaci na Ukrajině (zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině, o politické a bezpečnostní situaci v zemi) a vyrozumění žalobkyně, resp. jejího zástupce, ze dne 21. 8. 2017 o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a možnosti vyjádřit se k nim.

Odvolání ze dne 12. 12. 2016 proti rozhodnutí orgánu I. stupně pak žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU „až na dobu tří let, pobývá-li cizinec na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“.

V posuzovaném případě nemá krajský soud pochyb o tom, že skutková podstata zmíněného ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. byla naplněna, neboť žalobkyně prokazatelně pobývala na území České republiky, aniž by disponovala potřebným vízem či jiným oprávněním k pobytu. Tuto skutečnost ostatně nerozporuje ani žalobkyně, která však nesprávnost napadeného rozhodnutí (jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí) spatřuje v tom, že správním vyhoštěním bude dle jeho názoru nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život.

Povinnost uložit cizinci správní vyhoštění při naplnění zákonem stanovených podmínek je zákonem č. 326/1999 Sb. určitým způsobem korigována ustanovením § 119a odst. 2 citovaného zákona, podle něhož *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“* Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a téhož zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud konstantně judikuje (např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, na který poukazovali o oba účastníci řízení, nebo rozsudek ze dne 27. 5. 2015, čj. 2 Azs 221/2014-54, všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), že dostává-li se nucené vycestování cizince z ČR do střetu s právem na respektování rodinného či soukromého života, je nutné vycházet především z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Přitom zdůraznil, že právo na respektování rodinného a soukromého života není absolutní a je zde dán prostor pro vyvažování mezi zájmem cizince na nezasahování do jeho rodinného (soukromého) života a protichůdného zájmu státu na dodržování jeho právních předpisů, potažmo na ochraně jeho veřejného pořádku. Při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného (soukromého) života cizince je pak dle rozhodovací činnosti ESLP třeba ve vzájemné souvislosti zohlednit zejména tato základní kritéria: 1) rozsah, v němž by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délka pobytu cizince na území státu, z něhož má být vyhoštěn, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existence případných překážek rodinnému či soukromému životu žalobce v jeho zemi původu (např. nemožnost rodinného příslušníka vycestovat s cizincem), 5) „imigrační historie“ cizince (zda již porušoval pravidla cizineckého práva i v minulosti) a 6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem.

Jak vyplývá z předloženého správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí, oba správní orgány zkoumaly, zda rozhodnutím o správním vyhoštění není nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zabývaly se jejími vazbami k České republice, povahou rodinných vztahů, tj. zejména vztahem k její dospělé dceři a vnukovi (tj. synovi této dcery) žijícím v České republice, zjišťovaly případné překážky ve vycestování, žalobkyně byla dotázána na zdravotní stav, rodinné vazby nejen v České republice, ale i na Ukrajině, správní orgány se zabývaly i jejími

ekonomickými poměry (viz protokol o vysvětlení a protokol o vyjádření sepsané se žalobkyní) a její pobytovou historií včetně závažnosti jejího protiprávního jednání. Posuzovaly také možnost života žalobkyně v její domovské zemi.

Krajský soud má za to, že se žalovaný, a před ním i správní orgán I. stupně, dostatečně zabývali kritérii pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a s jejich posouzením se ztotožňuje. Žalobkyně na území České republiky nepobývá dlouhodobě (sama uvedla, že do České republiky přicestovala z důvodu narození vnuka, který se narodil dne 3. 1. 2014), z jejího vyjádření v průběhu správního řízení nevyplývá, že by si na samotné zdejší prostředí vytvořila nějaké silnější vazby, přičemž zásah do rodinného a soukromého života spatřuje v zásahu do vztahu ke své dceři a vnukovi žijícím v České republice. Přerušení, či spíše omezení vazeb na tyto osoby však krajský soud za nepřiměřené nepovažuje. Dcera žalobkyně je dospělá (vdaná) a vazby na ní a jejího malého syna (tj. vnuka žalobkyně) proto nelze samy o sobě považovat za překážku pro uložení správního vyhoštění. Jak podotkl žalovaný, žalobkyně s touto dcerou spolu nežijí ve společné domácnosti, pouze se navštěvují (žalobkyně bydlí v Jaroměři a dcera v Poděbradech). Dospělé dceři žalobkyně, která má maďarské občanství, přitom nic nebrání navštěvovat spolu se synem žalobkyni na Ukrajině, neboť občané Maďarska nejsou na Ukrajině vázáni vízovou povinností. Navíc manžel této dcery je státním příslušníkem Ukrajiny. Žalobkyně netvrdila existenci jiných osob, s nimiž by žila ve společné domácnosti nebo které by mohly být dotčeny jejím vycestováním. Srovnatelné rodinné vazby má přitom žalobkyně i na území své vlasti, kde žije její druhá dcera, s níž je rovněž v pravidelném kontaktu, a žijí tam i dva sourozenci žalobkyně. Jiné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o silných vazbách k České republice, žalobkyně netvrdila.

Jak je již shora uvedeno, pobývá-li cizinec na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, může mu být uloženo správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu až na 3 roky (§ 119 odst. 1 písm. c/ bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.). Doba zákazu vstupu na území byla žalobkyni stanovena na 2 roky. Krajský soud neshledal, že by tato doba byla vzhledem ke zjištěným skutkovým okolnostem nepřiměřená. Stanovení délky zákazu vstupu odpovídá tomu, že správní orgány správně zvažovaly i závažnost protiprávního jednání žalobkyně (tj. dobu neoprávněného pobytu bez víza v České republice, odsouzení k trestu odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněním odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let za přečin padělání a pozměňování veřejné listiny, dále pak i tu skutečnost, že v České republice pracuje bez povolení k zaměstnání nebo živnostenského listu, jak sama uvedla v průběhu správního řízení).

Nutno zdůraznit, že správní vyhoštění již ze své podstaty vždy představuje určitý zásah do rodinného či minimálně soukromého života. Jak již bylo ovšem uvedeno, tento zásah je v zásadě přípustný, není-li natolik intenzivní, aby převážil nad zájmem státu na vyhoštění osoby (cizince), která pobývá v ČR neoprávněně a porušuje tak právní předpisy upravující podmínky pobytu cizinců na území ČR. Z pohledu shora vyjmenovaných kritérií pro posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného (soukromého) života cizince dospěl krajský soud k závěru, že uložení správního vyhoštění na dobu dvou let nelze v případě žalobkyně vnímat jako nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života. Rozhodnutí o správním vyhoštění je s ohledem na všechny okolnosti posuzovaného případu přiměřené

a správní orgány dostály požadavkům kladeným ustanovením § 174a zákona č. 326/199 Sb., jehož se žalobkyně dovolávala.

Žalobkyně namítala i to, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 2 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, jelikož nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž povinností správního orgánu je i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost.

Krajský soud ze správního spisu ověřil, že správní orgány zjišťovaly všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu. Závěr o tom, že žalobkyně prokazatelně pobývala na území České republiky, aniž by disponovala potřebným vízem či jiným oprávněním k pobytu má jednoznačnou oporu ve správním spise, obsahuje rovněž podklady o dalším jejím protiprávním jednání, tj. o spáchání přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny, i pracovní činnosti v České republice bez povolení (což vyplynulo z jejího vyjádření). Tyto skutečnosti žalobkyně ani nerozporeovala. Nesprávnost rozhodnutí správních orgánů však spatřovala v tom, že správním vyhoštěním bude nepřiměřeně zasaženo do jejího práva na soukromý a rodinný život. Při svém rozhodování o této otázce vycházely správní orgány převážně z vyjádření samotné žalobkyně, které byla ve správním řízení dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité. Mohla v tomto smyslu předložit důkazy a vyjádřit se ke všem podkladům shromážděným v řízení o správním vyhoštění i následně v řízení odvolacím. V žalobě pak žalobkyně neuvedla žádné další skutečnosti, které by správní orgány ve správním řízení opomenuly zjišťovat, nekonkretizovala ani, jaké skutečnosti hovořící v její prospěch žalovaný ve svém rozhodnutí nehodnotil. Nutno poznamenat, že správní orgány nemohly přehlédnout okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně a které nakonec vedly k uložení správního vyhoštění, když stát má legitimní zájem na tom, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy.

Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně, a to i ve vztahu k rodinným vazbám žalobkyně na území České republiky, a přihlížely ke konkrétním okolnostem případu. To, že zjištěné skutečnosti vyhodnotily v neprospěch žalobkyně, neznamená, že tím porušily základní zásady správního řízení. Z obsahu spisu a odůvodnění napadených rozhodnutí tak vyplývá, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s ustanovení § 3 správního řádu, a správní orgány tedy v tomto ohledu nepochybily.

Žalobkyně namítla i porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť dle jejího názoru by její odloučení od vnuka porušilo zmiňovaný článek, a rozhodnutí tak není v nejlepším zájmu nezletilého dítěte. Dle zmíněného čl. 3 citované Úmluvy je zájem dítěte skutečně předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy, jsou zejména povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy). Základní principy obsažené v Úmluvě o právech dítěte však nelze samy o sobě vykládat neomezeně rozšiřujícím způsobem. V daném případě má nezletilý vnuk žalobkyně své a o něj pečující rodiče a žalobkyně jako babička, byť ji lze zařadit do okruhu širší rodiny, není ani zákonným zástupcem tohoto nezletilého, ani osobou právně za něj odpovědnou. Tedy ani

skutečnost, že je babičkou nezletilého dítěte žijícího se svými rodiči v České republice, nemůže vzhledem ke shora popsáným okolnostem tohoto případu zvrátit předmětné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění její osobě.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly v posuzovaném případě v souladu s platnou právní úpravou. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Dlužno dodat, že s osobou v žalobě označenou jako „druhá účastnice řízení“, která nepodala ani odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 12. 2016, čj. KRPB-110925-19/ČJ-2016-050022-SV, krajský soud nejednal jako s osobou zúčastněnou na řízení, neboť nesplňuje materiální podmínky pro uznání za takovou osobu. Osobami zúčastněnými na řízení ve smyslu ustanovení § 34 s. ř. s. jsou pouze osoby, které byly napadeným rozhodnutím přímo dotčeny na svých právech a povinnostech. Ač se žalobou napadené rozhodnutí o správním vyhoštění může do jisté míry promítnout též do situace rodinných příslušníků vyhošťované osoby, jedná se však o dotčení nepřímé.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.

.